

Ҳақиқат чист? — Рақами дуҷум

Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун

Jeff Pippenger

2023-09-05

Исбот гардидааст, ки таърихи аз 11-уми августи соли 1840 то 22-юми октябри соли 1844 ҳамон таърихест, ки бо ҳафт раъд тасвир шудааст, ки то андаке пеш аз анҷоми муҳлати озмоиш мӯҳр шуда буданд. Дар ин мақола ман оғоз хоҳам кард, ки бархе аз он чиро, ки мо дар бораи рамзшиносии ҳафт раъд муайян кардаем, бозбинӣ намоям. Мо хатҳои таърихиҳо бар хатҳои таърихӣ ба кор мебарем, то ин ҳақиқатро пешниҳод намоем. Аз 11-уми августи соли 1840 то 22-юми октябри соли 1844, аз ҷумла, чор аломати роҳнамоии нубувватӣ вучуд дорад: қувватёбии паёми фариштаи аввал, ноумедии аввал, Нидои Нимашаб ва Ноумедии Бузург.

11 августи соли 1840 ба воситаи Мусо назди буттаи сӯзон намунавор нишон дода шуда буд. Ноумедии аввал дар баҳори соли 1844 ба воситаи зани Мусо, Сиппора, намунавор нишон дода шуда буд, ҳангоме ки вай бо андӯху тарс писари худро хатна кард. Нидои Нисфишаб, ки аз маҷлиси урдугоҳии Экзетер аз 12–17 августи оғоз ёфт, ба воситаи расидани Мусо ба Миср ва ҳушдори ибтидоии ӯ дар бораи марги нахустзодагони Миср намунавор нишон дода шуда буд. Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 ба воситаи ибрийён назди Баҳри Сурх намунавор нишон дода шуда буд.

Дар айёми подшоҳ Довуд, 11 августи соли 1840 бо он рамзгузорӣ шуда буд, ки ғалиштиён сандуқи Худоро бозпас гардониданд. Нохушии аввал дар баҳори соли 1844 бо он рамзгузорӣ шуда буд, ки Уззо ба сандуқи Худо даст расонд. Нидои Нисфи Шаб, ки дар ҷамъомади урдугоҳии Эксетер аз 12–17 август оғоз ёфт, бо он рамзгузорӣ шуда буд, ки Довуд сандуқро ба Ерусалим овард. Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 бо Микал, зани Довуд, рамзгузорӣ шуда буд, вақте ки ӯ Довудро барои он ки бо сандуқ ба Ерусалим даромад, хор шуморид.

11 августи соли 1840 бо таъмиди Масеҳ намунавӣ гардонида шуда буд. Нохушии нахустин дар баҳори соли 1844 бо ноумедии марги Лаъзор намунавӣ гардонида шуда буд. Нидои Нимашаб, ки дар маҷлиси хаймагии Эксетер аз 12 то 17 август оғоз ёфт, бо Вуруди зафармандонаи Масеҳ ба Ерусалим намунавӣ гардонида шуда буд. Ноумедии Бузурги 22 октябри соли 1844 бо ноумедии салиб намунавӣ гардонида шуда буд.

Мо нишон додаем, ки ин чор нишона танҳо як бахши ҷузъии сохтори комили ҳар як ҳаракати ислохотиро ифода мекунанд. Мо ин чор нишонро ҳамчун шоҳидони таърихе муайян месозем, ки 11 сентябри соли 2001 оғоз ёфт. Яке аз хусусиятҳои пешгӯёнаи ҳар яке аз ин чор хат он аст, ки нишонаҳо дар ҳар як хат дорои ҳамон як мавзӯё мебошанд.

Барои Мусо, ҳар ҷаҳор нишонаҳои роҳ ба кори Худо оид буданд, ки ба муносибати бастании аҳд бо қавми баргузида дар иҷрои пешгӯии Иброҳим дохил мешуд. Дар хатти ислохоти

подшоҳ Довуд, ҳар чаҳор нишонаҳои роҳ бо сандуқи Худо вобаста буданд. Дар хатти Масех, ҳар чаҳор нишонаҳои роҳ бо марг ва эҳё алоқаманд буданд.

11 августи соли 1840 тасдиқи қоидаи «як рӯз баробари як сол» буд. Ноумедии аввал дар баҳори соли 1844 аз татбиқи нодурусти қоидаи «як рӯз баробари як сол» ба вучуд омад. Паёми Самуэл Сноу дар бораи Фигони Нимашаб ислоҳ ва такмили татбиқи нокомёфтаи қоидаи «як рӯз баробари як сол» буд. Паёми ислоҳшуда бар қоидаи «як рӯз баробари як сол» асос ёфта буд ва дар 22 октябри соли 1844 иҷро гардид. Ҳамаи чор аломати роҳ қоидаи «як рӯз баробари як сол»-ро муайян месозанд.

Хоҳар Уайт моро огоҳ месозад, ки ҳафт раъд рӯйдодҳоеро ифода мекунанд, ки дар чараёни паёмҳои фариштаи яқум ва дуҷум ба вукӯъ пайвастанд; аммо ӯ ҳамчунин таълим медиҳад, ки ҳафт раъд «рӯйдодҳои ояндаро, ки ба тартиби худ ошкор хоҳанд шуд», низ ифода мекунанд. Ҳафт раъд чор воқеаи набавиро ифода мекунанд, ки 11 августи соли 1840 оғоз ёфта, 22 октябри соли 1844 анҷом ёфтанд, ва он чор аломати роҳ дар таърихи мо ба ҳамон тартиб такрор хоҳанд шуд.

11 сентябри соли 2001 ба воситаи 11 августи соли 1840 намунавор пешакӣ нишон дода шуда буд, ва ҳар дуи ин санаҳо бо ислом вобастагӣ доранд; бинобар ин, онҳо оғози адвентизмро бо анҷоми адвентизм ба ҳам мепайванданд. Ҳам 11 августи соли 1840 ва ҳам 11 сентябри соли 2001 тасдиқи қоидаи асосии нубувватии таърихҳои мувофиқи худ буданд.

Дар 11 сентябри соли 2001, фариштаи Ваҳй боби ҳаждаҳум фуруд омад ва дар 11 августи соли 1840 фариштаи Ваҳй боби даҳум фуруд омад. Аввалин ноумедии Future for America пешгӯии ноком дар бораи Ислом дар 18 июли соли 2020 буд. Паёме, ки кушодаи мӯҳр мегардад, чунон ки Нидои Нимашаб дар Эксетер дар тобистони соли 1844 буд, ислоҳи пешгӯии нокомест, ки қаблан дода шуда буд. Барои миллериён ин ислоҳ ба татбиқи пештар ноқомии усули як рӯз ба як сол, ки соли 1843-ро ҳамчун вақти бозгашти Худованд муайян мекард, вобаста буд. Имрӯз ин ислоҳ, ки бо паёми Нидои Нимашаби миллери намоёндагӣ мешавад, бояд аломати роҳе бошад, ки Исломо намоёндагӣ мекунад, чунон ки ду аломати роҳи пешина чунон буданд. Ислоҳе, ки бо қори Самуэл Сноу намунасозӣ шудааст, он набуд, ки пешгӯии қаблии ноком нодида гирифта шавад, балки он ки он пешгӯие, ки қаблан ноком шуда буд, дақиқтар танзим карда шавад.

«Онҳое ки маъюс шуда буданд, аз Навиштаҳо диданд, ки онҳо дар замони таъхир қарор доранд, ва бояд бо сабр иҷрошавии рӯёро интизор шаванд. Ҳамон далелҳое ки онҳоро водор сохтанд, ки дар соли 1843 мунтазири Худованди худ бошанд, онҳоро ба он оварданд, ки Ёро дар соли 1844 интизор шаванд». Early Writings, 247.

Имрӯз паёме, ки ба воситаи паёме, ки аз анҷумани урдугоҳи Эксетер баромада буд, тимсолан нишон дода мешавад, такмили пешгӯии пешинаи нокомшуда хоҳад буд. Ноумедии Бузурги таърихи миллери рамзи як ноумедии бузургест, ки ҳангоми қонуни яқшанбе ба вукӯъ меояд, аммо он дар заминаи пешгӯие дар бораи Ислом хоҳад буд. Паёми Самуэл Сноу муайян сохтани санаи дақиқ буд. Сана дуруст буд, аммо воқеа нодуруст буд. Паёми имрӯза, ки ба воситаи паёми Сноу намоёндагӣ мешавад, паёме дар бораи Ислом

хоҳад буд, ки такмили он паёмест, ки дар нахустин ноумедии 18 июли соли 2020 ноком шуд.

Ҳоло дигар ҳеҷ замон ё санае дар миён нест, зеро аз 22 октябри соли 1844 таъйин намудани вақт дигар набояд чузъи паёми нубувватии Худо бошад.

«Худованд ба ман нишон дод, ки паёми фариштаи сеюм бояд биравад ва ба фарзандони парокандаи Худованд эълон карда шавад, ва он набояд ба вақт овехта шавад; зеро вақт дигар ҳеҷ гоҳ озмоиш нахоҳад буд. Ман дидам, ки баъзеҳо аз мавъиза кардани вақт ба ҳаяҷони бардурӯғе меафтоданд; ки паёми фариштаи сеюм аз вақт кавитар буд. Ман дидам, ки ин паём метавонад бар таҳкурсии худ устувор биистад, ва барои тақвият ёфтаниш ба вақт эҳтиёҷ надорад, ва он бо қудрати азим хоҳад рафт, ва кори худро ба анҷом хоҳад расонд, ва дар адолат кӯтоҳ хоҳад шуд». Experience and Views, 48, 49.

Нишонаи чоруми роҳи таърихи мо бояд қонуни якшанбе бошад, зеро таърихҳои муқаддаси ҳамаи хатҳои ислоҳот, ки ҳама якҷо гирифта шуда, «сатр бар сатр» мебошанд, дар якҷоягӣ бо тавзеҳи илҳомбахши он таърихҳо ба воситаи Рӯҳи Нубувват, ба таври қатъӣ собит месозанд, ки қонуни якшанбе нишонаи чоруми роҳ аст пас аз он ки фариштаи қавӣ дар таърихи мо нузул мекунад. Нишонаи чоруми роҳ дар таърихи ҳафт раъде, ки «воқеаҳои ояндаанд, ки бо тартиби худ ошкор хоҳанд шуд», бояд бо Ислом алоқаманд бошад, бар асоси он ҳақиқат, ки ҳамон як мавзӯ ҳамашаро дар ҳамон чор нишонаи роҳ дар ҳар як ҳаракати ислоҳотӣ вучуд дорад.

Ислом ба хотири сабаби дуҷум низ чузъи воқеаҳои нубувватӣ дар қонуни якшанбе хоҳад буд. Исои Масеҳ, Шери сибти Яҳудо, махсусан таърихи ин чор воқеаро гирифта, онҳоро ҳамчун рамзе ба худ муайян намудааст. Он рамз ҳафт раъд аст. Дар ҳар ҳаракати ислоҳотӣ нишонаҳои дигари роҳ низ вучуд доранд, ки ҳам пеш аз он чор нишонаи роҳ ва ҳам пас аз онҳо қарор мегиранд, ки Шери сибти Яҳудо онҳоро ҳамчун ҳафт раъд муайян мекунад. Ҳамчун рамзе ба худ, нахустин нишонаи роҳи таърихи рамзие, ки ин чор нишонаи роҳро дар бар мегирад, ҳамлаи Ислом ба Иёлотҳои Муттаҳида дар 11 сентябри соли 2001-ро намояндагӣ мекард. Далели он ки Алфа ва Омега интиҳоро бо ибтидо муайян мекунанд, Исломо дар қонуни якшанбе муқаррар месозад, зеро нахустини он чор нишонаи роҳ ҳамлаи Ислом дар 11 сентябри соли 2001 буд; бинобар ин, нишонаи роҳи чаҳорум ва охирин низ бояд ҳамлаи Ислом бар зидди Иёлотҳои Муттаҳида бошад.

Эҳтимоли басо зиёд дорад, ки қонуни рӯзи якшанбе ҳамлаи дигаре аз ҷониби Ислом ба шаҳри Нью-Йорк бошад, ва ин ҳамчун анҷоме посух хоҳад дод, ки аз ҷониби ибтидо муайян мегардад; вале, ҳадди ақал, он ҳамлае аз ҷониби Ислом хоҳад буд, чунонки пешгӯии 18 июли соли 2020 буд.

Мо ҳамчунин нишон додем, ки Алфа ва Омега дар дохили он чаҳор таърих таърихи дигареро пинҳон карда буд. Дар ҳақиқат, он таърихи дохилии пинҳон ваҳӣ асосиест, ки ҳоло дар иртибот бо амр ба «суханони нубуввати китоби Ваҳиро мӯҳр макун» ошкор карда мешавад. Он таърихи дохилии пинҳон вақте шинохта мешавад, ки мо дар дохили он чаҳор аломат, ки бо ҳафт раъд ифода ёфтаанд, мебинем, ки дар дохили он чаҳор аломат даврае вучуд дорад, ки бо ноумедӣ оғоз ёфта, бо ноумедӣ анҷом меёбад. Аз расидани фариштаи

дуюм то расидани фариштаи сеюм дар таърихи миллерӣ таърихи мушаххасе ҳаст, ки худ ба танҳой рамзе мебошад. Он бо паёми як фаришта оғоз меёбад, ки бояд хӯрда шавад, ва ба ин тартиб вақти таъхирро дар масали даҳ бокира муайян мекунад. Сипас он Нидои Нимашабро низ, ки паёмест ва бояд хӯрда шавад, муайян месозад ва баъдан ба расидани паёми сеюм, ки бояд хӯрда шавад, меоварад.

Хати пинҳонии дохилӣ дар дохили хати ҳафт раъд аз чиҳати нубувватӣ на танҳо бо он тасдиқ мегардад, ки ибтидо намояндаи ноумедӣ аст, ва бо омадани фаришта ва паёме барои хӯрдан, ки баъдан дар ноумедии бузург такрор мешавад, балки он ҳамчунин бо «ҳақиқат» тасдиқ мегардад.

Калимаи ибрии «'ēmet», ки дар Аҳди Қадим ба «ҳақиқат» тарҷума шудааст, аз ҷониби он забоншиноси аҷоиб ба ин тарз сохта шудааст: бо истифода аз ҳарфи аввали алифбои ибрӣ, пас аз он ҳарфи сиздахуми алифбо, ва сипас бо ҳарфи охири алифбо анҷом меёбад, то калима ба вучуд ояд, ки ба «ҳақиқат» тарҷума мешавад. Мо нишон додаем, ки он ҳарфҳо принципи қоидаи зикри аввалро ифода мекунанд, яъне он принципери, ки анҷомро аз ибтидо муайян мекунад. Ҳарфи аввал «алфа» аст. Ҳарфи миёна ҳарфи сиздахуми алифбои ибрӣ буда, исёнро ифода мекунад. Ҳарфи охирин охирин аст, анҷом, «омега». Мо нишон додаем, ки ин се ҳарф се қадами Инчили ҷовидонаро, тавре ки аз ҷониби чандин хатҳои нубувватӣ тасдиқ шудааст, ифода мекунанд.

Маънои он се ҳарф ба маънои ҳар яке аз паёмҳои се фаришта мувофиқат мекунад. Маънои он се ҳарф ба чараёни поксозии хирадмандон ва шарирон дар Дониёл боби дувоздах, ояти даҳ, мувофиқат мекунад, ки дар он ҷо онҳо пок гардонида мешаванд, сафед карда мешаванд ва озмуда мешаванд. Он се ҳарфи ибронӣ, ки барои сохтани калимаи «ростӣ» ба ҳам оварда шуданд, муҳри Алфа ва Омегаро дар худ доранд, ва он се қадаме ки онҳо дар паёми фариштаи аввал муайян месозанд, башорати ҷовидонӣ номида мешавад. Он се қадаме, ки он ҳарфҳо намояндагӣ мекунанд, ҳамчунин кори Рӯҳулқудсро, чунон ки дар Юҳанно 16 баён шудааст, намояндагӣ менамоянд.

Ва ҳангоме ки Ё биёяд, ҷаҳонро дар бораи гуноҳ, ва дар бораи адолат, ва дар бораи доварӣ мутақоид хоҳад сохт: дар бораи гуноҳ, зеро ба Ман имон намеоваранд; дар бораи адолат, зеро Ман назди Падари Худ меравам, ва шумо Маро дигар намебинед; дар бораи доварӣ, зеро мирзодаи ин ҷаҳон маҳкум шудааст. Юҳанно 16:8–11.

Ноумедии аввал ҳамчун гуноҳ тасвир шудааст, чунон ки дар мисолҳои Мӯсо, Уззо, Марям ва Марто, ва Миллериён дида мешавад; зеро Юҳанно 16 кори Рӯҳулқудсро дар маҳкум сохтани мардум аз «гуноҳ» баён мекунад; ва ин аз он сабаб буд, ки «имон намеоварданд». Ҳар яке аз рамзҳои, ки мо акнун ёд кардем, ноумедии аввалро ифода мекунад, ва ҳар яке аз таърихҳои онҳо шаҳодат медиҳад, ки он ноумедӣ аз гуноҳи имон наовардан ба чизе, ки пештар барояшон ошкор шуда буд, ба вучуд омадааст. Қадами аввал маҳкумият аз гуноҳ аст. Қадами аввал ҳарфи аввали алифбои ибронӣ аст.

Роҳи дуҷуми нишонаи таърихе, ки пинҳон аст, адолат мебошад, ки дар он зуҳури қудрати Худо дар адолати онҳое зоҳир мегардад, ки паёми Фарёди Нимашабро бар дӯш доранд.

Онҳо адолати Худоро дар анчоми вақти таъхир зоҳир менамоянд, зеро Юҳаннои шонздаҳум мегӯяд, ки Масеҳ назди Падари Худ рафт, ва онҳо дигар Масеҳро надиданд. Масеҳ пеш аз зухури адолат таъхир карда буд. Бо миллериён, вақте ки Масеҳ дасти Худро бардошт, иштибоҳ шинохта шуд. Сипас мазмуни паёми ислоҳшуда ду табақаи парастандагонро ба вучуд овард. Як табақа адолатро зоҳир намуд, зеро онҳо равған доштанд, ва табақаи дигар исёнеро зоҳир намуд, ки бо ҳарфи сездаруми алифбои ибронӣ рамзгузорӣ шудааст.

«Масеҳшудагоне, ки назди Худованди тамоми замин меистанд, он мақомро доранд, ки як замон ба шайтон ҳамчун карруби соябон дода шуда буд. Ба василаи мавҷудоти муқаддасе, ки тахти Ёро ихота мекунад, Худованд бо сокинони замин иртиботи доимӣ нигоҳ медорад. Рағфани тиллоӣ рамзи он файзест, ки Худо ба воситаи он ҷароғҳои имондоронро таъмин мекунад, то онҳо ларзон нашаванд ва ҳомӯш нагарданд. Агар ин рағфани муқаддас дар паёмҳои Рӯҳи Худо аз осмон рехта намешуд, омилҳои шарорат бар инсонҳо қомилан ҳукмронӣ мекарданд.

«Худо беномус мегардад, ҳангоме ки мо пайғомҳоро, ки Ё ба мо мефиристад, қабул намекунем. Бо ин мо рағфани тиллоиро, ки Ё меҳост ба ҷонҳои мо бирезад, то ба онҳое ки дар торикӣ ҳастанд расонда шавад, рад мекунем. Вақте ки нидо баланд мешавад: “Инак, домод меояд; ба пешвози ӯ берун оед”, онҳое ки рағфани муқаддасро қабул накардаанд ва файзи Масеҳро дар дилҳои худ нигоҳ надоштаанд, мисли бокираҳои аблаҳ ҳоҳанд ғамид, ки барои пешвози Худованди худ омода нестанд. Онҳо дар худ қудрате надоранд, ки он рағғанро ба даст оваранд, ва ҳаёти онҳо барбод меравад. Аммо агар аз Худо Рӯҳулқудс талаб карда шавад, агар мо, чунон ки Мусо илтиҷо кард, бинаолам: “Қалоли Худро ба ман нишон деҳ”, муҳаббати Худо дар дилҳои мо рехта хоҳад шуд. Ба василаи қубурҳои тиллоӣ рағфани тиллоӣ ба мо расонда хоҳад шуд. “На бо қудрат ва на бо тавоноӣ, балки бо Рӯҳи Ман, мегӯяд Худованди лашкарҳо.” Бо қабул кардани шуоҳҳои дурахшони Офтоби Адолат, фарзандони Худо ҳамчун нурҳо дар ҷаҳон медахшанд». Review and Herald, July 20, 1897.

Ба эътибор гиред, ки онҳое, ки паёми Нидои Нисфи Шабро қабул мекунад, ба воситаи Мусо дар ғори Хӯриб намуна оварда шудаанд, ки илтиҷо мекард, то Худо қалоли Худро ба ӯ нишон диҳад. Он ду гурӯҳ пеш аз Нидои Нисфи Шаб, дар вақти даранг, ҳислатҳои худро ниҳой карда буданд.

«Мо ҳоло дар замони ниҳоят хатарнок зиндагӣ мекунем, ва ҳеҷ яке аз мо набояд дар ҷустуҷӯи омодагӣ барои омадани Масеҳ сустӣ намояд. Ҳеҷ кас набояд ба намунаи бокирагони нодон пайравӣ кунад ва чунин пиндорад, ки беҳатар хоҳад буд, агар то фаро расидани бӯҳрон интизор шавад, пеш аз он ки омодагии ҳислатро барои устувор мондан дар он замон ба даст оварад. Вақте ки меҳмонон даъват шуда, тафтиш мегарданд, барои ҷустани адолати Масеҳ хеле дер хоҳад шуд. Ҳоло вақти он аст, ки адолати Масеҳро бар тан кунем, — либоси тўйро, ки туро барои ворид шудан ба зиёфати арӯсии Барра муносиб хоҳад сохт. Дар масал, бокирагони нодон ҳамчун қасоне тасвир шудаанд, ки барои рағған илтиҷо мекунад, вале мувофиқи хоҳиши худ онро ба даст намеоранд. Ин рамзи онҳост, ки худро бо парвариши ҳислате, ки битавонад дар замони бӯҳрон устувор бимонад, омода насохтаанд». The Youth's Instructor, January 16, 1896.

Ҳангоми нидои нисфишаб як гурӯҳ равғани лозимаро дошт, ва гурӯҳи дигар надошт. Қадами дуум зоҳиршавии адолат ё беадолатӣ дар анҷоми вақти таъхир аст, «зеро» домод назди «Падари» Худ рафт, ва «дигар Маро намебинед». Қадами дуум ҳарфи сездахуми алифбои ибрий мебошад. Қадами сеюм дар таърихи пинҳон доварӣ, ноумедии бузург, ва ҳарфи охири алифбо мебошад.

Таърихи ниҳоне, ки дар дохили ҳафт раъд чой дорад, ба воситаи калимаи «ҳақиқат», ба воситаи ноумедии ибтидоӣ, ки ноумедии охирино муайян мекунад, ва ба воситаи фариштае, ки дар ибтидо ва интиҳо бо паём меояд, шаҳодат дода мешавад. Ин таърихи ниҳонро танҳо онҳое хоҳанд шинохт, ки қоидаҳои омӯзиши Китоби Муқаддасро, ки аз ҷониби баландтарин ҳокимият дода шудаанд, пазируфтаанд: қоидаҳои Миллер дар ибтидо ва «Prophetic Keys» дар интиҳо.

Бо таърихи ҳафт раъд, чунон ки ҳозир баён кардем, як таъкиде ҳаст, ки бояд тақрор шавад ва дар хотир нигоҳ дошта шавад. Ноумедии аввал дар ҳар ҳатти ислоҳот безътиной нисбат ба ҳақиқати қаблан устуворшуда аст. Мусо хатна кардани писарашро фаромӯш кард, гарчанде ки ин худ ҳамон рамзи Аҳде буд, ки нубуввати Иброҳим онро муайян мекард. Уззо фаромӯш кард, ки танҳо қоҳинон метавонистанд ба сандуқ даст расонанд. Марям ва Элисабот дар қиссаи Лаъзор шаҳодат медиҳанд, ки онҳо пештар аз қудрати эҳёи Масеҳ огоҳ буданд. Вақте ки чадвали 1843 таҳия шуд, роҳбарон (фишори гурӯҳӣ) ба Падар Миллер таъя карданд, то ӯ он чиро, ки ҳамеша дар бораи соли 1843 гуфта буд, нодида гирад. Онҳо исрор варзиданд, ки ӯ шаҳодати собитшудаи худро, ки барои андаке имкони тафсири васеътар нисбат ба санаи 1843, ҳамчун пешгӯии онҳо дар бораи иҷрои ду ҳазору сесад рӯз, чой мегузошт, тағйир диҳад. Шаҳодати Миллер нишон медиҳад, ки фишори гурӯҳие, ки аз ҷониби дигар роҳбарони ҳаракат оварда шуд, ӯро водор кард, ки муайянсозии норавшани худро дар бораи санаи иҷрои нубувват қанор гузорад ва мустақиман изҳор намояд, ки он дар соли 1843 иҷро хоҳад шуд.

Бо Future for America мо медонистем, ки дигар ҳаргиз набояд паёме вучуд дошта бошад, ки «бар вақт овехта» бошад. Future for America ин воқеиятро дар тӯли тамоми таърихи ин ҳаракат борҳо таълим дода буд. Ноумедии аввал ҳамеша бар безътиной нисбат ба як ҳақиқати озмоиши аллакай муқарраршуда асос меёбад. Ин безътиноии гуноҳомез ба як ҳақиқат буд, аммо аз ин ҳам муҳимтар, он безътиноии гуноҳомез ба қоидаи асосии Уилям Миллер буд, ки махсусан ҳамчун қоидае шинохта шуда буд, ки дар соли 1844 ба поён мерасид.

Ва фариштае, ки дидам бар баҳр ва бар замин истода буд, дасти худро ба сӯи осмон боло кард, ва ба Номе ки то абад зинда аст қасам хӯрд, Ёе ки осмон ва он чиро, ки дар он аст, ва замин ва он чиро, ки дар он аст, ва баҳр ва он чиро, ки дар он аст, офаридааст, ки дигар вақт нахоҳад буд. Ваҳй 10:5, 6.

Фариштае, ки ба гуфтаи Хоҳар Уайт бар хушкӣ ва баҳр истода буд, «ҳеҷ камтар аз шахсияте чун Исои Масеҳ набуд». «Future for America» фармони бевоситаи Исои Масеҳро нодида гирифт! Аз назари шахсӣ, ман танҳо бо чанд нафаре, ки пеш аз 18 июли соли 2020 бо онҳо

ҳамкору вобаста будам, робита доштаам. Аз миёни он чанд нафар, танҳо бо ду нафар — ва яке аз он ду нафар ҳоло дар Исо хуфтааст — ман омӯхтаам ва озмудаам, ки он чи аз Каломи Худо дар бораи таҷрибаи 18 июли соли 2020 меомад, чӣ буд. Аммо бар асоси таърихи миллеритӣ, ки оғози он чизест, ки мо анҷоми он ҳастем, ман мутмаинам, ки ҳанӯз касоне ҳастанд, ки он вақт дар он ҳаракат буданд ва то ҳол татбиқҳои нубувватеро ба вучуд меоранд, ки «ба вақт овехта шудаанд». Дар зери офтоб ҳеч чизи навест.

Вақт басо кӯтоҳ аст, ки бо он гуна ҳаяҷони нубувватӣ идома дода шавад, аммо бигзор ҳар кас дар зехни худ қомилан мутмаин бошад. Ва бигзор ҳар яке аз он мардоне, ки дар қониби он мавқеъ мегиранд, ки то ҳанӯз бо вақт бозӣ мекунад, бидонад, ки Future for America ҳамаи он татбиқҳоро рад мекунад, зеро онҳо чизе ҷуз фиребҳои шайтонӣ нестанд.

Хати нубуввати пинҳонии дохилӣ дар миёни он ҷаҳор аломати роҳ, ки ҳафт раъдро ташкил медиҳанд, ҳамон чизест, ки ҳоло аз қониби Шери сибти Яхудо кушода шуда истодааст. Ин мақола танҳо бознигари он чизе буд, ки мо дар бораи қалимаи ибрии “*emet*”, ки ҳамчун ҳақиқат тарҷума шудааст, баён кардаем. Он ба ҳамаи он чизҳое, ки мо пештар ба ҳам расонда будем, напардохт, аммо мақсади ин бознигарӣ он аст, ки нишон диҳад: Юҳанно боби шонздаҳ ояти ҳашт қомилан бо намунаи нубувватие, ки мо барои хати нубуввати пинҳонии дохилӣ дар дохили ҳафт раъд пешниҳод мекунем, мувофиқат дорад.

Пеш аз он ки мо ба ҳулосае бирасем, ки онро дар мақолаи оянда баррасӣ хоҳем кард, ҳанӯз андаке бознигари бештар зарур аст.

Суҳанони нубуввати ин китобро мӯҳр нақун, зеро ки вақт наздик аст: ҳар кӣ беадолат аст, бигзор ҳанӯз беадолат бошад; ва ҳар кӣ палид аст, бигзор ҳанӯз палид бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор ҳанӯз одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор ҳанӯз муқаддас бошад. Ва инак, Ман зуд меоям; ва муқофоти Ман бо Ман аст, то ба ҳар кас мувофиқи аъмолаш бидиҳам. Ман Алфа ва Омега, ибтидо ва интиҳо, аввалин ва охирин ҳастам. Ваҳй 22:10–13.